

Άλλοι μετρούσαν εκεί μέσα, ως εργαζόμενοι, τρεις δεκαετίες. Άλλοι λιγότερο. Άλλοι πρόλαβαν και έφυγαν πληρωμένοι. Ήταν οι απολυθέντες και εκείνοι που έμειναν πίσω, τους μνημόνευαν ως άτυχους. Μέχρι που κατέρρευσε το σύμπαν και οι τυχεροί έγιναν άτυχοι, και οι άτυχοι, τυχεροί.

Εκεί δίπλα, όταν πληρώ ναμε με δραχμές και ο κόμβος της Αττικής (οδού) στην Δουκ. Πλακεντίας, ήταν στα μπετά.

Έτσι το φινάλε για την τελευταία έξοδο, Ρίτα Χείγορθ, των πολλών, δόθηκε μαζικά, στο λιγότερο συμπαθές τμήμα του κατεστήματος. Του προσωπικού. Εξ' ορισμού, κατ' αρχάς, το λιγότερο συμπαθές, καθότι κατέχει τον πιο άχαρο, τον πιο απρόσωπο, τον πιο γραφειοκρατικό ρόλο τη εξαιρέσει, ίσως, του λογιστηρίου.

Ακολουθως και στην πράξη, για το συγκεκριμένο πια τμήμα προσωπικού ο λόγος, λιγότερο συμπαθές, αφού καθώς μπουκάριζες, στο πρώτο θρανίο δεξιά, διότι αριστερά δεν υπάρχουν -από παράδοση- θρανία, εκαθόταν μεσήλιξ, διοπτροφόρος απασχολούμενη που δεν είχε συλληφθεί, γελούσα ή χαμογελούσα, ποτέ. Έστω και ειρωνικά. Πο - τέ! Έμεινα με την εντύπωση, δια να μην είπω με την βεβαιότητα, ότι επρόκειτο περί παθήσεως τινάς . Τέλος πάντων, το σύνολον του προσωπικού ήτο περισσότερον

σοβαρόν απ' ότι μπορούσε να αντέξει η ταπεινότητά μου, και εικάζω κάθε κανονικού εργαζομένου, μη εξαιρουμένης και της προσφάτως προσλειφθήσας, εις το τμήμα, ευειδούς νεαράς η οποία παρά το προσόν της ανθούσης ηλικίας της, τε και της αναδυόμενης θηλυκής ομορφιάς της, το κεφάλαιον χιούμορ ήτο δια αυτήν terra incognita

Με καταπεπτωκός το ηθικόν, όχι λόγω της απολύσεως αλλά ένεκα της επισκέψεως στο τμήμα, με παρέλαβε η επικεφαλής. Η Αγγελική. «*Διάβαζε*» μου είπε, διαταχτικά, και μου περνά ένα κατεβατό από νομικίστικα χαρτιά, με τα οποία στη δεύτερη αράδα με ήδη πιάσει ναυτία, οπότε στην τρίτη δεν έφθασα ποτέ. Γράφε μου είπε, να άλλο ένα κατεβατό από άλλα νομικίστικα κείμενα του τύπου : «ρητά και ανεπιφύλακτα», ή «σε πίστωση των ανωτέρω» ή «δεδουλευμένες αποδοχές» που έπρεπε περιέργως πρώτα να αντιγράψεις και μετά να υπογράψεις.

Προς στιγμήν, σκέφτηκα, ότι κληρικοί και νομικοί τελειώνουν τις ίδιες σχολές. Το κοινό τους γνώρισμα είναι πως ένας φυσιολογικός άνθρωπος δεν τους καταλαβαίνει. Πως να τους πιστέψεις μετά; Στο σημείο εκείνο, με επανάφερε η διαταγή της προϊσταμένης: «*Υπόγραψε*
»
μου είπε
κοφτά, εδώ, εκεί και παρακάτω και ξανά εδώ εκεί και παρακάτω.

Θυμήθηκα τότε το γλυκύτατο έαρ του ογδόντα και δύο, την βασική μου εκπαίδευση στο 11ο Σ.Π. στην αδούλωτη Τριπολιτσά. Στρατόπεδον Θεόδωρος Κολοκοτρώνης έγραφε στην μαρκίζα, πως είχα έναν επιλοχία, ονόματι Λαμπάκη, τέρμα ψαρωτικό. Όσο μπόι του 'λειπε τόσο καλά ήξερε τη δουλειά του. Ε! η Αγγελική τον εξεπέρασε.

Με όλη χαρτούρα μπροστά μου, προς υπογραφή, πώς να μην θυμηθώ επίσης τις αφηγήσεις του σχωρεμένου του Λιάκου του Πετρόπουλου; Όπου στο εγχειρίδιο του καλού κλέφτη, μας λέει το στόρυ ενός ποινικού, ο οποίος αφού ξυλοφορτώθηκε αβέρτα, του φορτώσαν κι' όλον τον ποινικό κώδικα. Εβάναν μέσα κι' ότι ανεξιχνίαστο είχανε τα παιδιά της ασφάλειας, ώστε να κλείσουν οι εκκρεμότητες και τέλος του πάσαρην την κατάθεσή του για υπογραφή. Και ο αθεόφοβος υπέγραψε καλλιγραφικά: «Όλα ψέματα». Κανείς από τους φωστήρες δεν το πρόσεξε κι έτσι, όταν τον στήσανε μπροστά στον πρόεδρο: «*ποιά υπογραφή κύριε πρόεδρα; Κοιτάξτε τι γράφει*»,
είπε με περισσή άνεση και τη δέουσα μαγκιά, προς την έδρα.

Η περίπτωσή μου, όμως, ήταν διαφορετική. Η ταπεινότητά μου ήτο το θύμα. Άλλοι ήταν οι κατηγορούμενοι. Έπεσαν έτσι, αι αληθινά υπογραφαί και η σεμνή τελετή ταχέως ολοκληρώθηκε. Έστω και την υστάτη ώρα όμως, έπρεπε να εκφράσω, την άποψή μου για το τμήμα, στους ανθρώπους του τμήματος. Πράγμα που συνέβη σε μια ακόμα επίδειξη ακραίας και κυρίως αχρειαστής φιλαλήθειας, που είμαι βέβαιος δεν με κάνει και τόσο συμπαθή. Πλην όμως, χίλιες φορές καλύτερα να τα έχεις καλά με την πάρτη σου, παρά με ολάκερη την κοινωνία. Η μήπως όχι;

Εκλεισα την παράσταση, με την κλασική πια, δακρύβρεχτη, μανιέρα, εκφρασμένη με την

αντίστοιχη θεατρικότητα, προς την νεαράν, την προσφάτως, που λέγαμε, προσλειφθήσα, εις το τμήμα, και δυστυχώς, σθεναρώς αντιστεκόμενη στο χιούμορ δεσποινίδα: -«*Τι κρίμα που χωρίζουμε χωρίς να γνωρισθούμε!*»

Το ήκουσε προκλητικώς απαθής, επιβεβαιώνοντας, ατυχώς, την διάγνωση περί οξείας σοβαρότητας. Οφείλω δε να ομολογήσω, ότι η στάση της με αφάνισε. Χάθηκε να πει:

«*Σα δεν ντρέπεσαι, είσαι και μεγάλος άνθρωπος*»

, ή

«*Βρε ανα χαθείς*»

, ή έστω κάτι. Τίποτα όμως. Αρκτική η Δν/ς.

Ατυχώς, δεν προσήλθα στο τμήμα προσωπικού άνευ παλαιότερων τραυματικών εμπειριών. Η προηγούμενη απόλυση που μου είχε τύχει, ήταν στην τρυφερή ηλικία των 22 ετών, ανήμερα μάλιστα της επετείου, που η ηρωίς μήτηρ μου με έφερε στον παραγμένο κόσμο μας. Στο αναμεταξύ των δύο αυτών απολύσεων, έφευγα εγώ. Δεν τους προσέφερα τη χαρά να με απολύσουν. Θα έρθει ή ώρα να τα πούμε και τα ενδιάμεσα.

Τότε λοιπόν, το μακρινό '79, απασχολούμενος εις το εξωτερικόν δελτίον της Καθημερινής της [κυρίας](#), με επικεφαλής τον Πητ Κωνσταντέα, αλλά και με την ευθύνη της σελίδας αυτοκινήτου κάθε Τετάρτη (αργότερα οι παλιανάρχες, ομού και τα παλιοκουμούνια την βάφτισαν Καθυστερινή -μεταξύ μας πάντως άλλο ο Γ. Δρόσος, ο Α. Κοτζιάς των '70ς κι' άλλο ο Alexis του σήμερα-) εκλήθην, όλως αιφνιδίως, υπό του επικεφαλής του λογιστηρίου. Κατέβηκα στο τμήμα του, τα λογιστήρια για κάποιο μυστηριώδη λόγο είναι πάντα χάμου, όπου ο προϊστάμενος άκαμπτος και σοβαρός, μου πάσαρε το χαρτί της απόλυσης. Κεραυνός.

Ο εν λόγω προϊστάμενος, ήτο μεσήλιξ, μικρός το δέμας, διοπτροφόρος. Καραμούζης by name και δεν ξέρω τι, by nature. Είχα, και ακόμα έχω, ελπίζων να λανθάνω, την εντύπωση, ότι το απολάμβανε, το στόρυ της απόλυσής μου. Αν όντως συνέβη αυτή η αποτρόπαιη πράξη, υποθέτω κάτι θα φθονούσε. Ίσως τα φωτοβόλα νιάτα μου. Πιθανόν τους πυκνούς, πυρόξανθους βοστρύχους της κεφαλής μου. Ενδεχομένως τη δεδηλωμένη με λόγια και έργα, αναιδεια των 20 και δύο ετών μου. Για να μην μιλήσω για το μυώδες κορμί και το ευσταλές παράστημα.

Ο αρχιλογιστής, με αιφνιδίασε, με κατέλαβε εξαπίνης, αλλά ερρωμένως αντιστεκόμενος, το παλιόχαρτο της απόλυσης, δεν το υπόγραψα. Το πήρα υπό μάλης και ανέβηκα, ο αναιδής τσόγλανος, στο διευθυντήριο, στον Δημήτρη Παπαπαναγιώτου, διευθυντή της εφημερίδας, δημοσιογράφο πρώτης τάξεως, άνθρωπο μειλίχιο και επαγγελματία εξαιρετικό. Ζήτησα άδεια να περάσω, ήταν νωρίς ακόμη δεν είχε πολύ δουλειά, του το έδειξα, ερωτώντας:

- Γνωρίζετε κάτι περί αυτού;

- Όχι

- Τι θέλετε να κάμω;

- Να επιστρέψεις στο γραφείο σου και να μιλήσουμε αύριο

- Μάλιστα, σας ευχαριστώ.

Το πάλεψε ο άνθρωπος δυο τρεις μέρες ώσπου μου είπε:

- *Λυπούμαι Νικολάκι, είναι από πάνω.*

Δεν είχα και πολλά να κάνω. Δεν είχα τίποτα να μαζέψω. Αυτά με τις κούτες που στεναχωρημένοι υπαλλήλοι μαζεύουσι τα τσαμασίρια και τα τσουμπλέκια τους, που βλέπαμε στα έργα και αργότερα με την Lehman στις τηλεοράσεις είναι αμερικανιές του αισχίστου είδους. Τον ευχαρίστησα τον Δ.Π. (Μίμη για τους οικείους του), αργότερα υπεύθυνο γραφείου Τύπου της προεδρίας της Δημοκρατίας επί Κωστή Στεφανόπουλου, διότι τον σεβόμουν, τον υποληπτόμουν ιδιαιτέρως και τον συμπαθούσα.

Πέραν των επαγγελματικών του προσόντων, μου είχε προσφέρει και ένα ισορροπημένο, συνάμα και υπεύθυνο μοντέλο διοίκησης, σε αντίθεση με τις αγενέστατες και βάνουσες παλαβομάρες του προηγούμενου διευθυντού, στο κατάστημα του οποίου είχα προ τριετίας εργαστεί. Ο οποίος προηγούμενος, τι διοικούσε στο φινάλε; ένα περιοδικό που μιλάγε για βζουμ Ρενώ, βζουμ Μπε εμ βε και αναστάτωνε το σύμπαν με τον αρρωστημένο εγωκεντρισμό του, με ηθοποιιστικές ατάκες του τύπου: «*Πρέπει κι αυτό, Εγώ να το κάνω;*» ή «

don't give me problems goddammit. Give me solutions»

ενώ έτριβε τα δάκτυλά του στο εσωτερικό της παλάμης, κουνώντας ταυτόχρονα και τα αυτιά του

Αργότερα βέβαια, έγινε κομμάτι του σύγχρονου νεοελληνικού πολιτισμού και ο αγώνας του τότε δικαιώθηκε, στο ταμπλώ του Χ.Α.Α. Με τις αφίσες του Che να κοσμούν το γραφείο του, γύρω - γύρω από τα χαμένα τρία δις του επενδυτικού κοινού που πίστευε ότι θαπαιζε στη Σωκράτους και δεν θα χρειαζόταν να ξαναδουλέψει. Μεγαλεία. Ασε που αργότερα έθαβε και τον λευκομάλη λαΐφσταϊλά που τον έσωσε από την μπουζού. Ένας ήταν, ο προηγούμενος, αλλά μετρούσε αέρα, για 4 τρελοί.

Όπως και να έχει έσπαγα το άδειο κεφάλι μου, να φανταστώ ποιός από πάνω ζήτησε την καρατόμησή μου. Να ασχολήθηκε η κυρία μαζί μου φύσει αδύνατον. Είχε τόσα πράγματα να κάνει, σιγά μην την απασχολούσε η περίπτωσή μου. Δεν έμαθα ποτέ πόσο πάνω, ποιός από πάνω. Αν και το έψαχνα επί μακρῶ και με δυνατή επαφή, δεν κατάφερα να μάθω. Αλλά ήμουν σχεδόν βέβαιος. Υποθέτω λοιπόν, ότι το 'χε αποφασίσει ο ναύαρχος. Δεν καταφέραμε ποτέ να αγαπηθούμε οι δυό μας.

Εκείνος νόμιζε ότι ήταν ακόμα κυβερνήτης στο Πιπίνος, και γω πίστευα ότι ήμουν πρωτοπαλικάρο του Ερνέστου (το κώλυμα με τον ασθματικό Αργεντινό γιατρό το είχαμε, το

ομολογώ), με τα φυσεκλίκια σταυρωτά και οσονούπω θα ξεδιπλώναμε τις σημαίες μας στην απελευθερωμένη Αβάνα κραυγάζοντας «Μιρ Μιρ, Φενταγίν, Τουμπαμάρος, Βιετκόγκ» ή «Hasta la victoria, siempre».

Είχαμε πέσει και οι δυό έξω. Ούτε εκείνος ήταν πια κομάντερ στο υποβρύχιο, αλλά η δεύτερη σύζυγος του τύχαινε να είναι ιδιοκτήτρια του μαγαζιού. Ούτε και 'γω, μετά το γκράντε σαξές στην Κούβα, κρυβόμουν στις ζούγκλες της Βολιβίας για να πυροδοτήσω το παγκόσμιο επαναστατικό κίνημα. Νεαρός, αφελής γραφιάς ήμανα, κατ' ουσίαν και τουτέστιν δηλαδή, ένα μαλακισμένο, σε σοβαρή, συντηρητική εφημερίδα των πρώτων χρόνων της μεταπολίτευσης.

Θα με είχε συλλάβει κι' ο κυβερνήτης με το σγουφτό του παρουσιαστικό μέσα στα ατσαλάκωτα κοστούμια του, μιά - δυο φορές τα καλοκαίρια με κάτι βερμούδες, με αλάτια στα βλέφαρα, με τσαλακωμένα μακώ, ένα miserable visu των όντι, για τα δικά του αισθητικά στάνταρτς, να καταφθάνω δρομαίως από θαλάσσιες αναισχυντίες.

Θα με είχε κόψει και τους χειμώνες να φεύγω του σκοτωμού με σουζιδια από την Σωκράτους στην Αγ. Κωνσταντίνου, με τα στρατιωτικά τζάκετ, πάνω στις διχρονες αλητείες που τότε καβαλούσα. Θα του πέρασε και κανάς καλοθελητής, την ιδέα ότι: *«ο μικρός καλός είναι, αλλά ατίθασος, δεν ακούει, απρόβλεπτος. Αφήστε, που είναι και αναιδέστατος. Να μην σας πωσ τι έκανε προχθές»*.

Ακολουθως, εκείνος ο δοτής, θα του ξεσκόνισε τις βάτες, μπορεί να του βάρεσε καμιά προσοχή, ε! τι να κάνει ο άνθρωπος;

Όπως είναι κατανοητό, σε αυτές τις περιπτώσεις δεν χάνει ποτέ το αφεντικό. Έτσι, κατέβηκα στο λογιστήριο υπόγραψα το παλιόχαρτο, έλαβα μια επιταγή 34.500 παλαιών καλών δραχμών και άκεφος αναχώρησα, μέσα στη στενάχωρη, πρώτη κρύα νύχτα εκείνου του Οκτώβρη. Που όρεξη για σουζιδια και μαγκιές.

Κι εκεί πάνω που η σφυριά της απόρριψης, πήγε να με καταβάλει, διέθεσα τις 33.000 από αυτές, για ένα ιστιοπλοϊκό, μάρκας Tabur, τύπου 3.20 και ήμουν πια βέβαιος ότι αποτελούσα την Ελληνική μετεμψύχωση του sir Francis Chichester. Το σκάφος το έχω ακόμα, ήταν πλόιμο μέχρι πρότινος, μέχρι που πήρε η πνευματική μήτηρ του Βενιαμίν το πανί, να φέρει ένα καινούργες και το περιμένουμε καλοκαίρια δέκα με το φετινό. Νονά σου λέει μετά...

Με ότι περίσσεψε εκ της αποζημιώσεως, προμηθεύτηκα ένα ζευγάρι μπότες Sidi για trial, τις οποίες έχω και τις χρησιμοποιώ ακόμα, όπως επίσης έχω και χαιρομαι ακόμα, έστω και

σπανίως εκείνο το μηχανάκι, μάρκας Montesa , τύπου Cota, μοντέλον '78, 247 κυβικών εκατοστών.

Το εργαλείο και τα πατούμενα, σαράντα σχεδόν χρόνια νωρίτερα. Υπάρχουν, στον ίδιο χώρο και χρησιμοποιούνται ακόμα.

Θαυμάσια ευκαιρία εδώ, για να γίνει σαφές και γιατί δεν χωνεύω τους μανιώδεις συλλέκτες, που εφορμούν με άνεση σε οτιδήποτε παλαιό, απότοκο όψιμης αγάπης και πρώιμου νεοπλουτισμού. Κι απογειώνονται αι τιμαί, και αντιμετωπίζουν το σπορ ως επένδυση, και αντί να πάρουν ένα διαμέρισμα στη Ηρώδου του Αττικού, ένα μαγαζί στο Γκάζι, ένα καφέ στο Μπουρνάζι βρε αδερφέ, να τους ταραξει ο συνταγματολόγος στον ένφια, ώστε να προσλάβουν κανά ημέτερο στο Δημόσιο Τέρας, τα βάζουν τα χρήματά τους σε ιστορικές ρόδες που οι ευρωχαρισολόγοι δεν έχουν ακόμα εντοπίσει. Άλλη φούσκα τα ιστορικά.

Για να φθάσουμε σε κάποιο συμπέρασμα, η *causa efficiens* (η ειδοποιός διαφορά για όσους έκαναν κοπάνα στα Λατινικά), της τότε Καθημερινής με τον σημερινό Πήγασο είναι αυτή ακριβώς. Η συντηρητική φυλλάδα αποφάσισε ότι δεν με γούσταρε και με έστειλε σπίτι μου. Αλλά με πλέρωσε. Το προοδευτικόν φύλλον ουχί. Και το χρήμα τότε, στο γλυκό '79, πήγε σε αγαθοεργίες, ενώ σήμερα στο στριφνό '17, θα πήγαινε σε Ανάγκες.

Όπως π.χ. για να βοηθήσουμε καμιά ανακεφαλαίωση των φουκαριάρηδων των τραπεζιτών, να συνεισφέρουμε σε κανά ασθμαίνοντα Ευρωπαϊό τοκογλύφο, να στηρίξουμε το ενιαίο νόμισμα που μας ωθεί στη γη της επ- Αγκέλ(ι)ας. Μα και να προασπίσουμε την ταλαιπωρημένη ευρωπαϊκή οικονομική ατμομηχανή των αλαμανών, που κατασπαράζουν οι

τεμπέληδες οι ανεπρόκοποι οι Γραικοί (ανά χαθούνε επιτέλους), να φροντίσουμε τον έρμο τον καπιταλισμό, για να μην πέσουμε στα νύχια των εαμοβουργάρων και μας πάρουν μέχρι και τις victoria secret ζαρτιέρες μας.

Το ότι οι τελευταίοι, οι Εαμοβουργάροι εν προκειμένω, θα μας εταίζαν μια σπέσιαλ Μνημονιάρα και θα μας πότιζαν το πικρό φαρμάκι των υποκλίσεων και δεν θα ακουγόταν άχνα, ενώ θα κάθονταν τόσο πεισματικά και ξεδιάντροπα στις καρέκλες της πλανεύτρας εξουσίας, κανείς δεν το περίμενε. Τι σοί αριστεροί είναι τούτοι που ξεφτίλισαν εν μια νυκτί και ένα δημοψήφισμα, ένα σωρό νεκρούς από τα Χαϊδάρια, τα σκοπευτήρια, τα ξερονήσια, τα εκτελεστικά αποσπάσματα, κι όλο το μετεμφυλιακό σκηνικό, κανείς πια δεν ξέρει. Τι να τα κάνεις τα χρυσά αυγά άμανε έχεις τέτοιους αριστεροί;

Τέλος υπήρξε και μια ακόμα συγκυρία. Όπως τότε μου δείξαν την έξοδο, αφού αποζημιώθηκα, ανήμερα της γέννησης μου, έτσι και τώρα υπέγραφα τα της απολύσεως, άνευ αποζημιώσεως και βουλωμένος επί επτάμηνο, εργασθείς δηλαδή τζαμπαντάν τα επτά δωδέκατα ενός έτους, τουτέστιν φεσωμένος, όπως και μερικές ακόμα εκατοτάδες εργαζόμενοι στον όμιλο, ανήμερα της εορτής της Δημοκρατίας. Είχα λαμβάνειν, ποσόν υπερδεκαπλάσιον από της αποζημιώσεως της Καθημερινής, άλλο αν σήμερα τούτο το ποσόν έχει μικρότερη αγοραστική αξία από το αντίστοιχο του τότε. Είδες μαγειρική το έουρο;

Που να φανταζόμουν λοιπόν, την ίδια ημερομηνία το '74, όταν μαζί με τους γονείς σε μια πιγμένη από κόσμο, μεταμεσονύκτια Αθήνα που γιόρταζε την πτώση της junta, τότε που δεν υπήρχε ίχνος ούτε από Καθημερινή, η κυρία το είχε κλείσει το κατέστημα, μόλις πλακώσανε οι κολονέλοι (οι κακόβουλοι είπαν ότι προτιμούσε το κίνημα των στρατηγών και θύμωσε, οι πιο κακόβουλοι είπαν ότι βρήκε το μάστορά της στο πρόσωπο του Τάμπυ που μετά της αγόρασε το μαγαζί), ούτε και από Πήγασο, ο οποίος θα ξανάνοιγε με την Αλλαγή, το υπό νέα διεύθυνση, «Έθνος», το οποίον έως τότε το ξέραμε με τους Κυριαζή - Νικολόπουλο, πως 43 χρόνια αργότερα, θα συνέβαιναν τόσα, όσα. Που να τα φανταζόμουν;

Αλλά για όλα τούτα είναι ενδιαφέρουσα η ζωή. Γιατί δεν ξέρεις τι θα σου τύχει στην επόμενη μέρα, στην επόμενη γωνία, στην επόμενη στροφή. Επίσης είναι ενδιαφέρουσα γιατί δεν φαντάζεσαι πως θα αντιδράσουν οι δίπλα και οι απέναντι όταν συμβεί το αναπάντεχο. Ούτε στον ύπνο μας δεν θα βαρεθούμε ρε, σε αυτόν τον ευλογημένο τόπο.

Κι' όπως τότε, τον μακρινό Οκτώβρη του '79, έτσι και τώρα, τον Ιούλιο του '17, δεν είχα άλλα σκαλιά να κατέβω. Λογιστήρια και τμήματα προσωπικού, για κάποιο μυστηριώδη λόγο, όπως προείπαμε, είναι στα ισόγεια. Χάμου δηλαδή. Το φάρμακο τότε ήταν τα ανεδαίστατα νιάτα και οι 34.500 παλιές καλές δραχμές της αποζημίωσης που μετουσιώθηκαν σε χρήσιμα είδη. Φέτος, είναι ο ζεστός Αύγουστος, που ήδη πέρασε και ο γλυκός Σεπτέμβρης που τον

αναμένω πως και πως, σαν ένα μικρό καθαρτήριο σε όλη αυτή την σύγχυση. Δια χρήμα ας μην συζητήσουμε. Τις δραχμές τις κατασπάραξε η σύγκλιση, τα μαγειρέματα, το ενιαίο νόμισμα. Αλλά τι να ξέρουμε εμείς οι πτωχοί από αυτά; Υποτευόμεθα όμως, ότι άνευ εθνικού νομίσματος δεν νοείται εθνική οικονομία.

Για αργότερα στο χρόνο, δεν κατέχω κάτι, αλλά μ' αρέσει να πιστεύω πως η Ελλάδα ποτέ δεν πεθαίνει.

επόμενο κεφάλαιο, την Παρασκευή 1η Σεπτεμβρίου με τίτλο: Το τέλος